

מסורת הש"ס

[illegible]

(6) דש"י ד"ה והשיחטן  
כחון ט' כמפסת זבחים דף  
ק"ב:

ונסדו חייבים בכבודם  
שמות. היות והחללים  
התקבצו ברוב דמוס קדם  
התקבצו ונסדו מחולין קדם  
ויוצאין לחולין להבינו  
וילבצע. אע"י שדאר ספרו  
התקבצין אפי"א בגינה  
ועבדו מיון דמוס קדם  
התקבצו מותרין; וולדן  
חולקן מותר לאחר פיוגין.  
לכתי (מותר) הנאות לאחר  
פיוגין דאע"י דאעבד  
לפי פיוגין כיון דילין  
לאחר פיוגין מותר בלא  
פיוגין; והשוחטן בחורן, חורן  
לעורו; ואין עושין תמורה.  
אע"י קודם פיוגין; חורן  
מן הכבד והמסע; אע"י  
שם (בבבא) (בבבא)

**מתני'** כל הקדשים שקדם מוס קבוע להקדשן. שהיה להם מוס קבוע והקדשן להמכר ולהחיל הממחה קרנן למזבח: חייבין בכבורה. כלללךאחר פטיונן אס ילדו: ובמפתוס. זרוע לחים וקיסה כחולין גמורין: ויוצאין לחולין. פטיונן לגמרי ילדו: ולעבד כחולין גמריי משום דמעיסקא לא חילל עליהו קדושה חמורה: והשוחטין בחור פטור. אפי' קודם פטיון דלפי' ארז חותם קל בגון קודם שצטין לגמרי קדשים ממידי השוחטין בחור הכה פטור משום דלא חלה עליהן ממחילה קדושה כל כך: ואין עושין פטורה. מפרש בגמ' [ע"פ]: וקודם פטור. קודם פטיונן יפדו להשליטן לכללבים דאין קדושתן חמורה ומו' קטל' דגרמי משאר קדשים שאין נפדין חללא חין שיוכלו לעמוד כפי הכסן שבעת הערכות דמביי (ויקרא ט) והסעמד (הסכן) את הכהמה וגו' וילדו והעריך (ומחה) הכהן וגו': חזן פטור בכבור ופטור. שאפילו בחומר חלה עליהן קדושה חמורה דבשר רחם ממקדשו ובמעשר כמי' (סס) לא יבקר חזן טיוב לרוע דמשמע חין סס חין כעל מוס קדוש טיוב חסן דח על מוס: מוס עובר. כמאן דליתיה דמי וחלה עליהן קדושה: פטור מן הכבורה. מפרש בגמרא [טו]. ואין יוצאין כו'. אשכח' לאחר פטיונן אכריין (הכהלה) בגמיה ועטורה דכמרש בגמרא [סס]: וילדו וחלנן אסור כו'. מפרש בגמרא [טו] כשתעברו קודם פטיונן ילדו לאחר פטיונן: והשוחטין בחור. קודם פטיונן: חייב. כרת. ובגמרא [טו]. מפרש דקודין שצטין דלרואין סס לפנים ואחריה ויפדו ויחלל דלחא אס חיל לא ילדו

אכל בשאר מועדי חיינו לא למדנו (א) במשנת יומא (דף ק: ס:) הראי  
הואל מועד חיינו עליו אי לא לא: יקברו. ואין נפדין דבעי העמדה  
והעברה: (ב) טעמא דנפדין. ארישא קאי: קדושת דמים. פטורה  
מן הכבירה בקדושת הגוף דמפרש לקמן (טו.) מקראי דפטורה מבכורה  
ומתענות: קדיש ברוך היום כו'. והי קדושה ברוך היום דמו דהם  
ועמלן לא הוקדשו ממיליה לא נפדין: דלמיה: (ג) טעמיה מתענות  
דקדושת דמים למנוח הוא דהוקדשו לשם כן שיהיו הדמים קריבין למנוח  
והם הוא דאקדו בניה ועברה משום דמחילתא בקדושת הגוף למנוח:  
הא. ולדות שולחי לפני פדיון אקורין בהנאה בלא פדיון ומיקרב  
לא קרי דמחא קדושה דמיה אמו דאם לא הוקדשה למנוח:  
נפדין

נדיניהן שפסקה להן חורה מיד עמיתן נמשיכה הלא לעובד כוכבים  
נדבר שהיה ריש לקיש אומר בשם רבנן דמפרש פ"ב דהלילין (דף  
ע"ה) ר' יוחנן ורבא גופיה סבר כרס לקיש בפרק חמדי נשחט וקם  
לעילא מכור ליה בלא קנה כי וימפרס ה"ש דסבר כר' יוחנן דלמור  
רב הונא משולל דלף רב יהודה לא רחאוי<sup>א</sup> דאמרין בקדושין (דף  
הונא מלמחז במ"ק (דף כ"א) גבירא רבא רבי יהודה ל"כא לגסי לך  
יטעין (דף ה) בעא מיניה שמואל מרב הונא שנים שהיוו לו עיוד  
למחר דב תמן דבר טובים משות קייטו ויפסק לך כחמתי וק"ל  
לעובד כוכבים לעובד כוכבים דכל קייטו כנסק בע"ע קלמור ולא בכלל  
ש"ז (דף סג) בזה עובדת כוכבים ללא מחספסא משיכה הויא שני  
ויבגון דקלף בחצירה יחא אף כר' יוחנן אכל מעיקרא יחא ליה לא  
שיטא ספיקא ליה כר' יוחנן ולא כמו שכתבו בספרי דר חסדא דר  
בשומרון<sup>א</sup> כך קטן משיכה בלכותא אלא כר' יוחנן סבירא ליה דמס  
דהתם לעובד כוכבים כנסק ולעמיתך ידירוס לענין יחא<sup>א</sup> כר'  
קאמר אם לא נתן מצות בר' פירוש וגם אם לא משך יחא<sup>א</sup> וד'  
כוכבים שמוספס דכל כוון שאן שמוספס דמי עובדת כוכבים מי  
מעובד כוכבים אי הוה נהו ממוסרי אמנה הוה דומא<sup>א</sup> דמי<sup>א</sup>  
שלח יחא ב' מוסוס ממוסרי אמנה<sup>א</sup> ב' דקדשים שקדם בוס קבוע  
חילוק בין רישא לסיפא אלא שזר יחא דקדשו למנות חזי קדם מונו לה  
וידף (ו) מכל מקום אשמעין דמי יחא מפרס חזי שגא מנדלף  
קדושתא דמיס ביהמה וכן הבהירו וכן השרטו. פ' הקיטורס דתס  
דפוטרת מן הבטירה ומן הממנות וקסא לפי דהתם  
דיקא בלא נפדו אלא הייט טעמא בקדושתא דמיס משוס דכחי

ואנחנו כרים לקיש צבירה לי שמע מינה דרב אשי גופיה כשהיה אומר  
ומתחלה משייה איני קוה לאו משום דסבר לה כרש לקיש דלעולם  
דכרי יוחנן צבירה ליה לפיכך מי הקשה לו מהדיא דבן נח לא ראה  
להקשות מהדיא דרב תורה משום קויות ד' דלעולם לעמיקר ולעובד

**מתני':** כל הקדשים שקדם מום קבו  
להקדשם ונפרו \* חייבין בכבורה <sup>א</sup> ובמתנות  
ויוצאין לחולין ליגזו וליעבר <sup>ב</sup> ולדן וחלבן  
מותר לאחר פדיונן והשוחטמן בחוץ פטור ויאין  
עושין תמורה <sup>ג</sup> ואם מתו יפרו 'חזן' את  
הבכור וזמן המעשר <sup>ד</sup> וכול שקדם 'להקדש' את  
מומו או מום עובר 'להקדש' ולאחר מכן  
נולד להן מום קבו <sup>ה</sup> (להקדש) ונפרו פטורין  
מן הבכורה וזמן המתנות ואין יוצאין לחולין  
ליגזו וליעבר <sup>ו</sup> ולדן וחלבן אסור לאחר  
פדיונן <sup>ז</sup> והשוחטמן בחוץ חייב 'ועושין תמורה  
ואם מתו יקברו: גמ' טעמא דנפרו הא לא  
נפרו פטורין מן הבכורה וזמן המתנות קסבי  
<sup>א</sup> קדושת דמים מדהא מן הבכורה וזמן  
המתנות: ויוצאין לחולין וכו': טעמא דנפרו  
הא לא נפרו אסירי בגיזה ועבירה <sup>ב</sup> מסייע  
ליה לרבי 'אליעזר דאמר <sup>ג</sup> קדשי בדק  
הבית אסורין בגיזה ועבירה אמרי לא  
קדושת דמים למזהב הוא דמיחלפא בקדושת  
הגוף למזהב גזרו בהו רבנן אבל קדשי בדק  
הבית לא: ולדן וחלבן מותר כו': היכי  
דמי אילימא דאייעבר ואתיליד לאחר פדיונן  
פשיטא חולין גיזהו אלא דאייעבר לפני פדיונן  
ואתיליד לאחר פדיונן הא לפני פדיונן אסירי  
נפרין

כוכבים בכסף ולענין אורחא אחא  
 לעמיתך כחזון דלמך גול הכעני  
 ספור דלחזון דלמך גול הכעני  
 אסור לא איתעריך בדלמיתין  
 לעיל וחק על גב דלמיתין בזהב  
 (בי"מ דף מה.) קרא ומת' מסיע  
 לרש לקיש היינו לאחורא אבל אפשר  
 לשני' לקרא שפיר אליבא דרבי  
 יוחנן ומת' דנתנה לבגן מעל הוא  
 מוקמי ליה ר' יוחנן בגלן עובד כוכבים  
 והסיוח דנתנה לספר בישראל ולכן  
 מעל אפי' דלא משך דמעות קוית  
 ואית' ומאי קיעתה לרש לקיש  
 איחוי מוקי הך דנתנה לספר בכסף  
 עובד כוכבים הכי נמי מ' לאוקומי  
 הדין לבגן עובד כוכבים ואור'ת  
 משום דבגן משמע טפי דאיידי בישראל  
 דומיא דנתנה לחבירו דקתיא הוא  
 מעל וחבירו לא מעל משמע חבירו  
 ישראל דבר מעילה הוא ודוקא בגין  
 דלא מחסרה מסיבה דלמיתין בזהב  
 משנה לפי שאומר לו הרי מרחק לפניך  
 הכנס ורחוק אבל ספר דומיא לבגן  
 דהיינו ספר ישראל לא מעל עד דמשך  
 ולא אמר רבא קרא ומת' מסיע ליה  
 לרש לקיש לפי שסבור כמותו מדע  
 דרבא גופיה הוא דפסק כר' יוחנן  
 לגבי ריש לקיש בגל דיומחא דר' חמל  
 ובי' תימא שפיר הכא דתינא כותימא  
 וזהו הכס שחזי דלא מילתא דרש

לְקִישׁ דְּמִינֵי כְּוֹמִיָּה וְאִי אֲפֹסֶר לִמְדָּה דְּהִנְהוּ תַלְמֵה גְרָסִינְהוּ בְּדִיר  
הַדִּיר וְסִפְּהוּ אִילָנֵי טַעֲמָה דְּבִנְקִיר בְּהִסָּה מִקְסָסָה (וְחִלְיָה ע.) גְּבִי גִידִין  
וְשִׁמְשִׁינִי לְהִקְשִׁיטוּ דְּרוּקָא קֶאֱמֵר רַבָּא אִתֵּי תַלְתּוּ מֵיָּה וְאִי  
סִפְּהִינִי ר' יוֹחָנָן וְרֵשׁ לְקִישׁ פִּיקָא דְּסִנְהִירִין (דף טו.) גְּבִי כִּי הַקּוֹסֶס  
לְהִלְהוּרְנָה זֶה וְתַמִּינֵי כְּדִרֵּשׁ לְקִישׁ דְּהִסָּה אִילָנֵה דְּרַבִּי אֱלִיעֶזֶר פְּלִיגִי וְהִלְכֵה  
כִּרְכָּנָן וּפִ"ק דְּמִקְשָׁה ע"ר (דף י:) גְּבִי שֶׁאֵל אֵלָּה דְּמִתָּה דְּמִינֵי בְּהִיטָה שֶׁל  
עִינֵי לְקִישׁ וְר' יוֹחָנָן קָבֵל כְּהֵנָּה דְּמִתָּה' וְגִבִּר אֵל דְּמִתָּה לְפִנֵּי בְּהִיטָה שֶׁל  
מִינֵי דְּכֻסְבִּיס אֲסוּר לְהִסְתִּיר מוֹתֵר וְעִינֵי שֶׁאֵל וְעוֹן אִילָנֵה בְּהִיטָה  
וְעִינֵי יֵשׁ לְהוֹסֵר רִאשִׁי דְּרַבָּא כִּיּוֹן דְּרִישׁ לְקִישׁ לֹא מִשְׁמִינֵי דְּנִפְשֵׁיהּ  
אֲמֵר אֲלֵה מִשּׁוּר ר' אֲשִׁיעִיב דְּלֹאֵר עָלֵי אֲמֵר יֵשׁ לְקִישׁ מִשּׁוּר רַבִּי  
אֲשִׁיעִיב יִשְׂרָאֵל שָׁמַת מַעוֹת לְעוֹבֵד כּוֹסְבִּיס בְּנֵהִינִן דִּינִינִן וּמִפְּרֵשׁ  
לְקִישׁ אֵלָּה גִּוּוֹל לֹא אִינִי רַב לְפִסּוֹק כִּי' יוֹחָנָן לְגַבִּי יֵשׁ לְקִישׁ  
(י) בְּהִיטָה דְּלִין שְׁחִיטָה אֲלֵה לְכַסּוֹף דְּלֹאֵר ר"ל מִשּׁוּר לֹא כֵּהָן וּפְלִיגִי  
(יג.) וְצִפְקִי שֶׁי' דְּבִחִיס (יג.) וְעִינֵי אֲשִׁנְקִין אֲמֵר רַבָּא אֲמֵר רַב  
בְּרַב מוֹרֵה מַעוֹת קוּיֹת וְנִקְרָא דְּלִבֵּה גֵרָם וְאֵל רַבָּא דְּרַבָּה לֵבֵי רַבָּה אֵל רַבָּה  
יֵשׁ שָׁמַת רַב יְהוּדָה נִלְךָ רַבָּא וְכַשְׁמַת רַב יְהוּדָה כְּכָר נִפְשֵׁר דְּרַב  
רַב הוּנָה גְּדוֹל הִ' אֲפִילוּ מִשְׁמֹטֶל רַבּוּ שֶׁל רַב יְהוּדָה מִדְּלֹאֵר דְּרִישׁ  
דְּלִקְרָק דְּלִכְלֵמַת כִּי' יוֹחָנָן מַעוֹת קוּיֹת דְּכִי מוֹרֵה מִדְּלֹאֵר וְכִן  
הִ' בְּדִינֵי וְהֵל דְּלֹאֵר פִּ"ק דְּקִדְּשִׁין (דף יז.) גְּבִי עֲבַד עֲבַר הַגִּמְזוֹר  
בְּרַב דְּלִי' יוֹחָנָן הִ' בְּנִשְׁבִּיטָה וְהֵל דְּמִתָּה שִׁטָּ"ס בְּפִקֵּר מִתַּלְתּוּ דְּמִקְשָׁה  
כִּי' ר"ל וְלֵךְ כִּי' יוֹחָנָן וְאֲדִין שִׁינִינֵי דְּמִשְׁנֵי הֵסֵם כּוֹנֵה יִשְׂרָאֵלִי  
בְּרַב אֲפִילוּ לֹא אֵלָּה מִתַּלְתּוּ אִי' רַב נִתְמָן דְּרַב יִצְחָק דְּקִרְמֵל הֵסֵה  
מִדְּלֹאֵר הֵסֵה אֲסוּר פִּקֵּר הֵסֵה (יז.) בְּדִין שְׁמִיקָה מִשְׁבִּיטָה  
הֵסֵה גִּוֹל הַכְּעִיב אֲסוּר כְּפִרְשִׁינֵי לְעִיל: (יח.) וְרִישָׁא הִי  
מִי' יִשְׂרָאֵל יִשְׂרָאֵל ב' מִימֵה אֲדִינוּמִי דְּרִישָׁא יִשְׂרָאֵל מִשְׁבִּיטָה  
אֲדִינוּמִי מִיִּשְׂרָאֵל מִשּׁוּר מִסּוּרִי אֲמֵנֵה וְיִלְךָ לְקִישׁ יִשְׂרָאֵל  
וְכֻסְבִּיס בְּרִי יִשְׂרָאֵל אֲשִׁי' מִשּׁוּר מִקָּה טַעֲמֵה הִי נִרְךְ לְקִישִׁי הַקֶּשֶׁת  
קִישִׁין. לֹא בְּקִישִׁי בְּרַק הִבִּית אִינִי אֲלֵה בְּהִקְשִׁין לְמוֹנֵה לְמִינֵי דְּלִין  
יִשְׁו' אֲשִׁיעִיב עֲשׂוֹבֵר כְּשִׁקְדִישׁ עָבֵל מוֹס לְמוֹנֵה דְּלֹאֵר מִינֵי פִּ"ק דְּמִתַּלְתּוּ  
אֲמֵל אֲמִשְׁו' אֲבִירָה מִינֵה טַעֲמֵי שִׁבְיָה מִשּׁוּר מוֹקְשִׁין עָבֵל מוֹמִין:  
רַבִּי רִמִּים מִסּוּרֵת מִן הַגִּמְזוֹר הַקּוֹסֶס הַגּוֹרָם כְּמִפְרֵשׁ כְּלֵי מִקְדָּשׁ  
וְרִינִן בְּכַסּוֹלֵי הַמּוֹקְדִּשִׁין אֲשִׁי' נִפְשֵׁי מִדְּלֹאֵקֶשׁ לְגַבִּי וְאִיל הֵסֵה  
וְזִכָּר (ג) גְּבִי בְּכּוֹר יִשְׂרָאֵל וְכַמִּתּוּת כְּחִי' (דְּבִרִּים יז.) מִלֵּה הֵסֵם:  
הַדְּרִישׁ

עין משפט  
ור מציאה

[illegible]

כל הקדשים שקדם מום  
קבוע בו, ולא פירוש כל  
משנה וי נחלין קל ע"ה  
נאמרה. קדושת דמים  
מדרחה מן הבכורה. לכן  
קדישה חלה על קדושה (הערה:  
79)

[6] ואם מזה יסדו דיוקן  
 דיוקן בהם אלא קדושת  
 ודמים שבתו פורין אותם  
 להאכילן לכלבים וקשה  
 לר"י מהו דאמרין כפי  
 כל שעה האוכל חמץ של  
 הקדש בשוגג מעל וי"א לא  
 מעל ומפרש התם הפליגי  
 באם פורין את הקדשים  
 להאכילן לכלבים אימא  
 אפי' כקדושת דמים אלא